

• FØROYA • SOCIAL-DEMOKRAT

FRÆLSI

JAVNAÐUR

BRÓÐURSKAPUR

Nr. 6

Lýsingaprisur fyri petitreglu: 40 oyru á
1. síðu, 30 oyru á 3. og 4. síðu

Týsdagin 9. februar 1943

Bladid verður bilagt á posthúsinum, og
kostar kr. 1,50 + porto um fjórðingsárið

17. árg.

Størsti sigur í Russlandi.

Stalingradslagið leyk við, at
Russarnir týndu øllum tí innigyrda
týska herinum uppá yvir 330.000
menn. Sjálvur Paulus hægsti týski
herleiðarin við Stalingrad og 16
aðrir generalar vórðu tiknir til
fanga. Tað sigst, at Hitler akkurát
dagin fyri sum Paulus yvirgav seg,
gjerdí hann til feltmarshjál. Hitler
hefur sjálvandi ikki ivast í, at
Paulus, sum hann hevði fingið til
at halda 300000 monnum út í hin
visa deyða — og tað til onga
nyttu uttan at »forherliga« Hitler
— sjálvur aldri kundi hugsa um
at skjóla sínum egna lívi, tá ið á
kom at standa hjá honum.

Menn halda, at tá ið tað cydn-
aðist Russinum at innigyrða ta 6.
týsku herdeildina uppá yvir 300000
menn og kila hin týska álops-
frontin sundur var Týskaranna

lagna avgjerd í Suðurrusslandi.

Hvussu nógv menn leggja av
týðningi í hina glasiligu russnesku
atsóknina sæst eina best av »lord
Beaverbrooks áskoran í parlament-
inum á bretska ríkisstýrið um
heldur at lata Russar fáa meiri og
meiri hjálp enn at brúka krútið
til at bumba Berlin og aðrar
týskar býir.

Betri at sláa oyðandi hart har,
ið Týskurin »var við at bogna, enn
at offra liv og vápn í bardagar,
ið onga avgerandi ávirkan hevði
í løtuni!

Frá einum fullkomuligum út-
loystum og frium Stalingrad varð
fjarritað í myndum, hvussu Paulus
og aðrir týskir generalar vera for-
hoyrdir av verjarunum av Stalin-
grad.

Sart hjá Hitler at svølgja!

Heimatíðindi.

Grind

— um 300 hvalir — doyði í Hval-
bæ hósadagin 4. í hesum. Mjólk-
báturin, ið gongur millum bygda
í Suðuroynni, fann hana. Hann
hefur, síðani hann fór at sigla,
funnið tær allra flestu grindirnar á
nordara parti av Suðuroynni, og
er hann so statt eitt prógv fyri,
hvussu nógv tað hevur at týða, at
dagliga verður hugt eftir grind.

Menn

undrast á, at fólkaflokkurin skal
hava latið hasa íslensku greinina
um samráðingarnar ímillum Ís-
lendingar og Amerikumenn koma
fram. Tí tað er jú greitt av hesi
grein, at júst tað, ið fólkaflokkur-
in vil avsanna, er tilfelli, nevniliga,
at Íslendingar vildu taka fullveldi
nú beinan vegin meðan stríðið
landanna millum stóð á, men at
Amerikumenn vildu hava upp-
gerðina útsetta, til friður varð
aftur, og menn frá báðum þertum
kundu koma á tal hver við annan.

Óivað hava fólkaflokksmenn kent

seg veikar, tá ið teir tóku hesa
grein upp aftur; tí neyvan hevur
nakað úr fremmandum máli verið
tikið upp aftur í føroyskt blað í so
ringum og óføroyskum málbúna,
einum máli, sum bart sagt líktist
ongum, og sum hevur gjørt tað,
sum í teirri íslensku greinini stóð,
óskiljandi fyri meginpartin av øl-
lum lesarunum. Fólkaflokkurin hevur
so sanniliga grund til at ynskja, at
lesararnir ikki skuldu skilja grein-
ina og ikki koma at fáa meiri
burtur úr henni, enn at hon
skuldi prógva, at tað var einki í
tí, sum framkomið var, at Íslend-
ingar høvdu latið uppgerðina við
Danmark falla, soleingi kríggið
stóð á. Tað er góður nazimanna
síður, at maður uttan atfinning og
sjálvhugsan skal taka tað, ferarin
sigur og uppástendur, sum gud-
dómliagan sannleika.

Fyri tey, ið skiltu, hvat í teirri
íslensku greinini stóð hevur »Dag-
blaðið« hjálpt at gera tað greitt.

at Amerikumenn hava sagt við

Íslendingar, at nú skal vera sum
er viðvíkjandi viðurskiftunum við
Danmark,

at Íslendingar, júst sum: tað
stendur í fjarritinum til amtið,
hava gingið Amerikumonnum til
vildar í hesum máli.

at støðan hjá javnaðarmonnum
og sjálvstýrismonnum um, at alt
prát um fullveldi beint nú var í
tóman heim, var bein, »og

at tað tí var tað einasta beina
at gera at royna at fáa tað fræg-
asta burtur úr kríggstíðini sum
yvirhøvar kundi fáast fyri land og
fólk okkara.

Kolagrefsturin á Tvøroyri

fer fram í sterri og sterri muni.
Ætlandi vera vit ferir fyri at vinna
út tað kol, ið vit brúka sjálvir.

So brátt Hvalbingar

kunnu faa teir neyðturviligu bílar
at koyra kolið oman við, verða
teir ferir at útvinna kanska líka
nógv sum í Rangabotni í Trongis-
vági.

Skipini hvørva av Tvøroyri.

Sárt var tað hjá Tvøroyra-
monnum at uppliva, at hitt stóra
mortensenska handilsvirkj fór um
koll og allur tann stóri skipaflo-
ti, ið var knýttur til tað, hvarv av
Trongisvágsfirði.

Einaferð vóru nógv prlvat skip
— tey eru farin, Pauli Nolsøe
átti fleiri skip — tey eru farin.

Og nú tykist tað, sum hugur
er at lata restina fara við.

Tað frættist, at T. F. Thomsen
hevur selt »Isabellu« fyri 72.000
kr. til Z. Heinesen.

Tað tykist

at vera væl at fáa av fiski við
Føroyar bára tað hevði viðrað.
Men óveður, óveður og aftur
óveður!

Úr Danmark

frættist, at eingin Føroyingur varð
dripin ella særður undir loftárásini
Bretar gjørdi á Keypmannahavn.

KNÚT PETERSENS
SKÓSØLA

Tlf. 265. Tórshavn. Tlf. 265.

Minnisvarði Nólsoyar Pálls.

Nøkur ár herfyri settu menn
sær fyri at fáa reist minnisvarða
fyri Nólsoyar Páll. Nevnd varð
sett fyri at útvega pening til hetta
endamál. So var farið undir at
savna saman pening og basarur
var eisini hildin. Peningurin, ið
inn kom, varð settur í sparikassan.

Tiverri kom steðgur í innsavn-
anina av tí, at fyrsta uppkastið til
minnisvarðan, ið varð fingið frá
Einari Jónssyni, var heldur dýrt.
Fleiri av teimum, ið fyrst bóru
uppá mál um minnisvarðan, t. d.
Factor J. C. Djurhuus, Klakksvík
og Jeus Olsen, keypmaður, eru
deyðir, men teir eftirlivandi av tí
upprunaligu nevndini settu nýggja
nevnd við fylgjandi persónum:

Gudrid Olsen. Anna Lambaa.

A. Degn. A. Ziska.

J. Waagstein.

Vit vóna, at bløðini hava so
stóran ans fyri hesum máli. ið
liggur okkum so nógv á hjarta,
at tey vilja gera so væl at heita
á fólk um at lata pening til hetta
endamál og taka móti inngjaldinum.

Nevndin.

Gudrid Olsen.
fmr.

Tiðindabráv.

Midvaag den 24—1—43.

Her í Midvaag blev startet en Ar-
bejdsforening den 12. Marts 1942.
Men beklagelsesvis er ikke alle Ar-
bejderne endnu kommet ind i Foren-
ingen. Det var en Selvfølge, at vi
indbød de saakaldte Arbejdsgivere til
Forhandling om Lønforhold, da Foren-
ingen var startet. Men de gav ikke
alle Møde, selvfølgelig af den Grund,
at de ikke vilde forhandle om Løn
med Arbejderne. De af Arbejdsgiver-
ne der gav Møde, vilde heller ikke
gaa med til nogen Lønaftale, ligesom
at disse heller ikke fremkom med
noget Lønforslag. Forhandlingerne